

[Starcke.]

idet vi har opdraget den til at leve og aande i Papirer, Attester og Ansøgninger i Stedet for til at handle med Varer og Realiteter. Det er givet, at naar man skal til at frigøre den Del af Handelsstanden, vil der blive begaaet nogle Dumheder. Men det er nødvendigt at begaa et vist Antal Dumheder, fordi det kun er Dumheder, der gør Menneskene klogere, vel at mærke, naar de begaas paa deres egen Risiko, og de selv gør deres Erfaringer. Den private Risiko er det sundeste at bygge paa — naar Staten begaar Dumheder, har den jo altid os andre til at betale for dem.

Troen paa den gunstige Handelsbalance har vi ikke. Vi mener, det er en Fordel for Danmark at faa større Import end Eksport. Vi saa det under den tyske Besættelse. Da var Eksporten stor og Importen lille. Det var i høj Grad det, man kunde kalde en „gunstig“ Handelsbalance. Vi ønsker ikke at fortsætte Tyskernes Politik, og vi beklager, at visse af de gamle Partier ønsker at fortsætte den i Dag.

Lad os se paa, hvad det er, der sker i Holland. Holland har suspenderet det allermeste af sin Indførselstold, og til næste Aar indgaar Holland, Belgien og Luxembourg en Overenskomst om at slette Toldgrænserne Staterne imellem. Jeg vil i høj Grad henstille til den højtærede Regering at overveje og undersøge Mulighederne for en dansk Tilslutning til dette Fællesskab, eventuelt med skandinaviske Stater i Følge. Det kan maa-ske komme til at bane Vejen for noget, som kan komme til at angaa hele Europas Skæbne, hvis det udenrigspolitisk bliver grebet rigtigt an.

Det, som holder Regeringen tilbage fra at frigøre Handelen, er Angsten for Pengene og Angsten for Pengekurser. Vi ser saadan paa det, at naar man omtrent har tredoblet Pengemængden og Seddelmængden og samtidig har en betydeligt nedsat Varemængde, har man i Virkeligheden det, man kalder Inflation. Al Krig og Følger af Krig er Inflation, og hvis man vil prøve at skjule og tildække dette ved at spænde Samfundet ind i krampagtige Tvangsforanstaltninger, er det en uheldig Politik. Vi haaber, at man igennem Bretton Woods-Overenskomsten naar frem til at faa et System, som vil svare til de gamle Vekselkurser.

Vi haaber, det maa lykkes snart at blive færdig med Problemet om de ledige Penge, som skyldes Tyskerne, men som ogsaa i høj Grad skyldes, at man i Samfundet har Mennesker, der har store Indtægter uden at producere Realiteter. Jeg tænker her paa

Monopolerne, jeg tænker paa vort store Understøttelsessystem, jeg tænker paa vort kolossale Bureaukrati, og jeg tænker paa det Underskud, der har været paa Statens Budgetter. Alt har været med til at skabe det, man kalder de ledige Penge.

Men naar der nu siges, at det kun er Staten og Regeringen, der maa bestemme, hvad der maa købes, hvor der maa købes, og hvem der maa importere, saa er det berettiget at rejse det Spørgsmaal: Hvis er egentlig Valutaen? Naar en dansk Borger har betalt sin Indkomstskat, sin Formueskat, sine indirekte Skatter, sine Toldskatter, sine ekstraordinære Skatter, sine Krigskonjunkturskatter og sin forhaabentlig ikke alt for ofte tilbagekommende Eengangsskat, skulde man for Resten tro, at han saa maatte have Lov til at købe for det, der blev tilovers, men det maa han ikke. Nej, siger Regeringen: Valutaen, det er Statens. De stakkels Kommuner, hvordan skal de kunne overbyde?

Fra kommunistisk Side og fra anden Side har man prøvet at føre Storpolitik paa Rulleskøjterne. Jeg skal ikke sige noget om det. Men jeg vil derimod sige, at ligesom man gennem hele Sociallovens menneskekærlige Mentalitet har faaet den overdoseret, saaledes er det nu, som om man sætter en Ære i, at alting skal have Understøttelse. Det gælder ikke blot de gamle og de svage og Invaliderne og de arbejdsløse, men det gælder Industrien, og det gælder nu minsandten ogsaa Landbruget. Man vil ligesom sætte det hele i Rullestol, og hvis man skal vælge imellem Rulleskøjter og Rullestole, foretrækker jeg det første!

Men det bedste vil være den Politik, som vi er Tilhængere af. Vi staar nemlig med begge Ben paa Jorden, hvilket vel ingen vil benægte. Vi anser Varer og Realiteter for vigtigere end Penge og Formaliteter, og vi vil gerne minde om, at man altid i vor Pengepolitik og vor Handelspolitik holder fast paa, at Handel er Varebytte, og det er Pengene, der er en Formalitet. Og med Hensyn til den Sterlinggæld, som vi har i Øjeblikket, forstaar jeg, at der er en saadan Ordning, at Nationalbanken og Bank of England har en Overenskomst; de kan trække paa hinanden, og naar Kreditten skønnes at være blevet for stor, bremser man Kreditten. Det er noget lignende, der sker, naar der aabnes private Kreditter inden for Landets Grænser, man anlægger et Skøn, vurderer Risikoen. Vanskeligere er det ikke. Hvis man skulde gribe til lige saa drastiske Restriktioner inden for Landets Grænser, hvorfor saa ikke gaa hen og beskytte det lille stakkels Fyn mod det store, glubende Jylland? Jeg tror ikke, det er nød-